

Arrest

nr. 273 259 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 mei 2021 werd de verklaring van wettelijke samenwoning die werd afgelegd door verzoekster en A.E.T., een Belgisch onderdaan, geregistreerd.

1.2. Verzoekster diende op 13 augustus 2021, in functie van A.E.T., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 februari 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.08.2021 werd ingediend door:

Naam: [T.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Oekraïne

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar wettelijk geregistreeerde partner, de genaamde [T.A.E.] [...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samen-geleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Uit het dossier blijkt dat betrokkenen bij de burgerlijke stand van Antwerpen zijn geweest waar een ontvangstbewijs van een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgegeven op 05.01.2021 en de wettelijke samenwoning dateert van 28.01.2021. Echter, op 26.04.2021 blijkt dat ze niet hebben kunnen vaststellen dat betrokkenen een gemeenschappelijke woonplaats hadden en daarom werd de wettelijke samenwoning niet geregistreerd in het bevolkingsregister. Er werd opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning opgemaakt die dateert van 15.05.2021 en werd geregistreerd op 31.05.2021. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen minstens een jaar samenwonend zijn voorafgaand aan de aanvraag van 13.08.2021

Om, overeenkomstig de tweede mogelijkheid, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- Huurovereenkomst dd. 01.01.2020 opgemaakt waaruit blijkt dat betrokkenen de huurders zijn van een appartement [...] te Antwerpen. Echter, uit de woonstcontrole dd. 26.04.2021 blijkt dat er niet kon worden vastgesteld dat ze een gemeenschappelijke woonplaats hadden. Een gemeenschappelijk huurcontract hebben, wil niet noodzakelijk zeggen dat men daadwerkelijk samenwonend is.

- Stortingsbewijzen van BPost dd. 11.07.2017 + 07.10.2016 + 27.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene huurgeld heeft betaald, ze had kennelijk toen reeds een Belgische bankrekening en haar adres was reeds [...]. Hoe dat mogelijk is, is onduidelijk. Mevrouw heeft nooit eerder, voor de voorgenomen wettelijke samenwoning met mijnheer, kenbaar gemaakt dat ze woonachtig was in België. Uit haar paspoort blijkt dat ze wel een paar keer in kort verblijf voor toeristische doeleinden in België is geweest, echter dit is uiteraard niet verenigbaar met een woning huren. In elk geval toont het niets aan met betrekking tot de relatie met de referentiepersoon. Hij vestigde zich pas op dit adres op 23.08.2020.

- 4 ongedateerde foto's genomen (dezelfde gelegenheid): aangezien deze foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan er niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden. Bij gebrek aan bijkomende informatie of stavingsstukken is het evenmin duidelijk bij welke gelegenheid of in welke context ze werden genomen. Ze kunnen daarom niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit het geheel van de voorgelegde bewijsstukken blijkt niet dat ze elkaar reeds twee jaar kennen vóór de aanvraag gezinshereniging. Volgens de voorgelegde stukken kennen ze elkaar sinds januari 2020.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat er een gemeenschappelijk kind zou zijn.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende in haar synthesesamenvatting:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Gezinshereniging tussen verzoekster en haar partner wordt onder meer geregeld door artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet:

"§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek".

Verzoekster meent wel dat bovengenoemde voorwaarden voldaan zijn.

Verzoekster kwam vanaf 2016 regelmatig naar België, waar op bovenvermelde adres een appartement huurde en daarin kort verbleef.

Het administratieve dossier beschikt over bewijzen betaling van huurgeld in 2016 en 2017.

Vanaf januari 2020 heeft verzoekster niet meer België verlaten. Dit blijkt uit haar paspoort waar volledige kopie hiervan in het administratieve dossier aanwezig is.

Verzoekster heeft haar huidige partner nog in december 2014 ontmoet.

Omdat verzoekster en haar Belgische partner besloten feitelijk te gaan samenwonen, tekenden beiden op 1 januari 2020 de nieuwe huurovereenkomst voor hetzelfde appartement, waar tevoren verzoekster alleen woonde.

De huurovereenkomst werd geregistreerd bij de FOD Financiën.

Na één jaar van feitelijke samenwoning hebben beide partners tot wettelijke samenwoning besloten.

Op 5 januari 2021 heeft verzoekster met haar Belgische partner van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen een ontvangstbewijs van een verklaring tot wettelijke samenwoning in ontvangst genomen.

Op 28 januari 2021 werd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen de verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd.

Op 4 februari 2021 werd door het aangetekende schrijven van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen de registratie van wettelijke samenwoning uitgesteld.

Op 23 maart 2021 waren beide partners ondervraagd door de medewerkers van de dienst Schijn- en afgedwongen relaties.

Alhoewel beide partners al geruime tijd op hetzelfde adres woonden en Belgische partner van verzoekster daar officieel ingeschreven was, werd er door een wijkagent toch niet vastgesteld dat ze een gemeenschappelijke woonplaats hadden. Daarom werd er geweigerd om de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister te registreren.

Verzoekster en haar echtgenoot werden gevraagd om opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning te doen, wat ze op 15 mei 2021 een tweede keer hebben afgelegd.

Blijkbaar kon bij de tweede woonstcontrole wel vrij snel vastgesteld worden dat beide partners op hetzelfde adres wonen wat als gevolg had dat hun wettelijke samenwoning 15 dagen later in de desbetreffende registers geregistreerd was.

Betrokkene bewijst dat ze vanaf januari 2020 België niet verlaten heeft en geen andere bekende adres had waar ze apart van haar partner zou kunnen wonen.

Dat verweerder een volledige kopie van verzoeksters Oekraïense reispaspoort heeft waaruit dit blijkt.

In januari 2020 tekende verzoekster samen met haar Belgische partner een huurovereenkomst voor hetzelfde appartement.

Het is ontegensprekelijk dat Belgische partner en verzoekster samen vanaf januari 2020 op bovenvermelde adres wonen en de nutsvoorzieningen betalen. In haar "nota met opmerkingen" negeert verweerder d[it] objectieve feit.

Omwille van lange wachttijd voor de woonstcontrole + "lockdown" en "coronagolven" werd partner van verzoekster op huidige adres pas vanaf 23 augustus 2020 officieel ingeschreven.

Op 23 maart 2021 waren beide partners ondervraagd door de medewerkers van de dienst Schijn- en afgedwongen relaties, waar na ondervraging geen twijfel bleef dat beide partners echte relatie hebben en op één adres wonen.

Het feit dat de wijkagent op bepaalde tijdstippen verzoekster en haar partner niet thuis aantrof heeft haar verklaring dat beiden op het moment van controle aan het werken/studeren waren, wat niet tegen objectieve bewijzen (dat beide partners wel op hetzelfde adres wonen en relatie hebben) doorweegt.

Besluit:

Verzoekster bewijst dat op het moment van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in België al meer dan één jaar op een adres met haar partner woonde, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en verkeerd interpreteert, waardoor haar werkelijke samenwoning minder dan één jaar lijkt. Verzoekster, gelet op alle bovenvermelde argumentatie, meent dat verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing voldoende zorgvuldig voor te bereiden.

Deze werkwijze van verweerder schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verweerder negeert documenten waarmee verzoekster haar samenwoning in België bewijst.

Daar hierdoor heeft verweerder het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel miskend.

Het evenredigheidsprincipe houdt in dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop de overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermingswaardige algemene of private belangen.

Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naar gelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens de doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd.

T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordeling van) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en of sanctie buiten verhouding staan tot hetgeen de burger verweten resp. het beoogde doel (C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Intersentia Rechtswetenschappen, p. 386-389).

In casu betreft het een individuele beslissing t.a.v. verzoekster, waardoor de rechter over een grote toetsingsvrijheid beschikt. Hij dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat verweerder door zijn werkwijze alles deed om verzoeksters recht op gezinshereniging te weigeren en hierbij beginsel van behoorlijk bestuur overtrad.

Dat verweerder door zijn werkwijze onredelijk tot besluit is gekomen.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, gemotiveerd dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat uit de door haar aangebrachte stukken niet blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2 iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepalingen voorzien dat de wettelijk geregistreerde partner die een Belgische onderdaan die geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer begeleidt of vervoegt, een recht op verblijf kan laten gelden, op voorwaarde dat de partners bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond wanneer de partners ofwel bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond, ofwel aantonen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en zij tevens het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig of meer dagen betreffen, ofwel aannemelijk maken dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster betwist niet dat zij niet het bewijs leverde dat zij A.E.T. reeds twee jaar kende, regelmatig met hem contact onderhield, en hem in de twee jaar voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag driemaal heeft ontmoet gedurende minstens vijfenveertig dagen. Zij maakte ook geen stukken over waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij met A.E.T. een kind heeft. Evenwel houdt zij voor dat zij wel degelijk het bewijs leverde dat zij op 13 augustus 2021, op het ogenblik dat zij haar verblijfsaanvraag indiende, al meer dan één jaar onafgebroken met A.E.T. samenwoonde.

Ter onderbouwing van haar standpunt verwijst verzoekster allereerst naar een aantal bankafschriften, waaruit de betaling van huurgelden in 2016 en 2017 voor een woning in België blijkt. Zoals verweerder terecht motiveerde, tonen deze bankafschriften op zich evenwel niet aan dat verzoekster en A.E.T. samenwoonden of een relatie hadden. Verzoekster weerlegt ook niet de vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, dat A.E.T. tot 23 augustus 2020 was ingeschreven op een ander adres.

Door te beweren dat zij A.E.T. in december 2014 heeft ontmoet en door te duiden dat zij sinds januari 2020 België niet meer heeft verlaten, toont verzoekster ook niet aan dat verweerder onterecht oordeelde dat zij niet het bewijs leverde van een stabiele en duurzame partnerrelatie, zoals omschreven in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst daarnaast naar een huurovereenkomst, die werd afgesloten op 1 januari 2020 en die een looptijd heeft van één jaar, waarin zij en A.E.T. als huurders worden aangeduid. Verweerder heeft dit document evenwel in aanmerking genomen en uiteengezet dat het feit dat verzoekster en A.E.T. een huurovereenkomst hebben afgesloten niet noodzakelijk toelaat te oordelen dat zij ook effectief samenwonen. Hij heeft hierbij verder toegelicht dat uit een woonstcontrole bleek dat op een bepaald ogenblik geen samenwoning van verzoekster en A.E.T. op het in het huurcontract aangegeven adres kon worden vastgesteld. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en meer specifiek in een brief van de districtsburgemeester van Antwerpen van 26 april 2021, waarin wordt aangegeven dat een eerste verzoek tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning die door verzoekster en A.E.T. werd afgelegd niet wordt ingewilligd omdat niet kon worden vastgesteld dat zij een gemeenschappelijke woonplaats hadden. Verzoeksters betoog dat zij geen ander bekend adres heeft waar zij zonder A.E.T. zou kunnen wonen doet hieraan geen afbreuk. Haar verklaring dat zij sinds januari 2020, met betrekking tot de huurwoning, kosten voor nutsvoorzieningen betaalt en dat geen samenwoning kon worden vastgesteld omdat zij of A.E.T. afwezig waren omdat zij werken of studeren blijft ongestaafd. De toelichting van verzoekster dat A.E.T. pas officieel op het adres dat is vermeld in het huurcontract kon worden ingeschreven op 23 augustus 2020 omdat lange wachttijden moesten worden gerespecteerd bij adrescontroles en gelet op de problemen die waren verbonden aan de coronapandemie wijzigd ook niets aan de vaststelling dat vervolgens, na deze inschrijving, bij een controle geen samenwoning (meer) kon worden vastgesteld. Ten overvloede wijst de Raad erop dat zelfs indien 23 augustus 2020 als uitgangspunt zou dienen te worden genomen als datum waarop de samenwoning een aanvang nam, er hoe dan ook niet kan worden besloten dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat niet blijkt dat verzoekster en A.E.T. op het ogenblik dat de verblijfsaanvraag werd ingediend, en dus op 13 augustus 2021, reeds gedurende minstens één jaar onafgebroken samenwoonden.

Het gegeven dat verzoekster en A.E.T. op 23 maart 2021 werden ondervraagd en dat er vervolgens wel een samenwoning kon worden vastgesteld, impliceert niet dat verweerder op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat er geen bewijs voorlag dat toeliet te oordelen dat de partners reeds één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken in België of een ander land samenwoonden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Op basis van verzoeksters uiteenzetting kan ook geen schending van enig ander, niet nader bepaald, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK